

Rapport om nestenulykke snøskred i Ringsdalen i Hurrungane, Luster kommune 02.04.2016

Ulykkesoppsummering

Nestenulykken skjedde i Ringsbotn, innerst inne i Ringsdalen opp mot breen som ligger N/NV for Midtre Ringstind; se kartutsnitt Figur 2 under, der veivalg og skredområde er inntegnet. Figur. 3 er et bratthetskart for området, der skredområdet er merket med rød ring. To gutter i 20-årene var på vei opp mot Store Ringstind. De utløste selv skredet på ca. 1480 moh., se Figur 4. En ble delvis begravd, en fullstendig begravd. De kom uskadd fra hendelsen.

Terrenget

Skredet ble løst ut i et NV - vendt heng på 1480 moh, og stoppet på 1320 moh. Skredet var 150 m bredt, 300 m langt og bruddkanten var 20-30 cm høy. I utløsningsområdet var henget ca. 40 grader bratt, mens terrenget var vesentlig brattere ved bruddkanten. Utløpsvinkelen ble målt til 23 grader. Det var ingen hindringer i skredbanen og utløpet var jevnt. Platået over skredområdet utgjør et stort henteområde for snø. Ved riktig vindretning kan dette terrenget fange mye snø, og fungere som et leområde.

Redning.

Personen merket med 1 i figur 4 ble delvis begravd, mens personen merket med 2 i samme figur ble fullstendig begravd. Person 1 klarte å frigjøre seg selv og deretter finne og grave ut person 2. Redningstjenesten ble varslet før person 2 ble funnet ved hjelp av nødpeilesender. Utfyllende informasjon finnes i teksten fra de involverte.

Snø, vær og skredfare

I denne hendelsen har det vært krevende å finne hva slags svakt lag som gikk til brudd. Dette skyldes svært varierende snømengde i terrenget og at det fantes flere skredproblem i området. Utbredelsen av de ulike problemene var svært begrenset. Det ble gjort undersøkelser i det aktuelle henget, både i skredbanen, på siden og ved bruddkanten. Det er disse undersøkelsene i kombinasjon med værdata og terrengform som utgjør grunnlaget for vurderingen.

Skredproblem 1. nedsnødd/nedføyket lag av overflaterim

Det ble gravd en profil og gjort tester på siden av skredet i øvre del, rett ved bruddkanten der snøen ikke var blitt revet med (se Figur 4, punkt merket med b). Her løsnet blokkene ved isolering. I bruddflaten ble det funnet overflaterim. Krystallene var 1-1.5 mm store.

Værdata fra Hervavvatn viser gradvis fallende temperaturer fra den 30.03 om kvelden (-6,7 kl 19:30, -13.6 kl 22:00 ned til laveste temp -15.5 kl 01.00 den 31.03) deretter svakt stigende til -10.5 kl 11:00 den 31.03. Også etter dette holdt temperaturen seg rundt -5/-10 frem til det begynte å snø på fredag 01.04. Det er typisk for denne typen kalde, klare værperioder at fuktighet fra luften kondenserer til is på snøoverflaten og danner det vi kaller overflaterim. Observasjoner fra andre deler av regionen bekrefter at dannelsen av overflaterim fant sted i den aktuelle perioden. Etter at overflaterimet ble dannet, snødde det ned natt til 2.april. Observasjoner på regobs viser at det kom mellom 10-15 cm natt til lørdag. Det var denne snøen som utgjorde selve flaket.

Det ble ikke funnet overflaterim i profilen på merket punkt c i figur 4. Dette skyldes trolig at rimet kun fantes i svært skjermede leområder. Snødekket på siden av selve skredbanen bar preg av hard vind og var stedvis avblåst ned til gammel skare.

Skredproblem 2. nedsnødd/nedføyket lag av sprøhagl

I tester utført på siden av skredet (se Figur 4, punkt merket C) gikk det svake laget lett til brudd på 20 cm avstand fra snøoverflaten. Bruddflaten var ikke jevn (Q2). Overliggende lag var en finger fast. Det svake laget besto av et 2 cm tykt lag med sprøhagl. Sprøhagl-kornene var opp til 2mm store (se Figur 6 og 7).

Dannelse av sprøhagl er typisk for kalde luftframstøt over temperert hav om vinteren. Sprøhagl oppstår ved kraftig turbulens i skyene. Fukt fryser fast på snøkrystaller som beveger seg opp og ned i skyen. Når kornene er tunge nok, faller de mot bakken. Etter at sprøhagl kornene har landet på bakken blir de som regel raskt flyttet videre av vind. Vanligvis samler sprøhagl seg i forsenkninger og det er derfor svært sjelden å finne dette over store områder i bratt terreng. Grunnen til at det trolig var annerledes i dette skredet, skyldes terrengformen over skredet og terrengformen i selve skredbanen. Over bruddkanten er det et bratt isfall og over dette igjen, ligger et platå. Vinden har transportert sprøhagl over platået, hvorpå det har trillet ned over isfallet og videre ned i henget der den ble liggende i hele skredets bredde. Snøprofilen som ble gravd i skredbanen (se Figur 4, punkt merket a) viser at dette ikke var noe enkelttilfelle. I det gamle snødekket ble det funnet flere lag av sprøhagl med ulike mellomrom. Utbredelsen av sprøhagl ble i dette henget begrenset av den lett konkave terrengformen i skredbanen som kunne holde på sprøhagl. Bruddforplantningen i det svake laget sluttet der hvor det ikke fantes mer sprøhagl.

Sprøhagl kom med nedbør fra V/SV, altså nedbør som kommer inn over land fra temperert hav, og som la igjen 10-15 cm nysnø i området. Siden både sprøhaglet og nysnøen var tørr og løs lot det seg flytte inn i leområder av vinden (6-8 m/s)

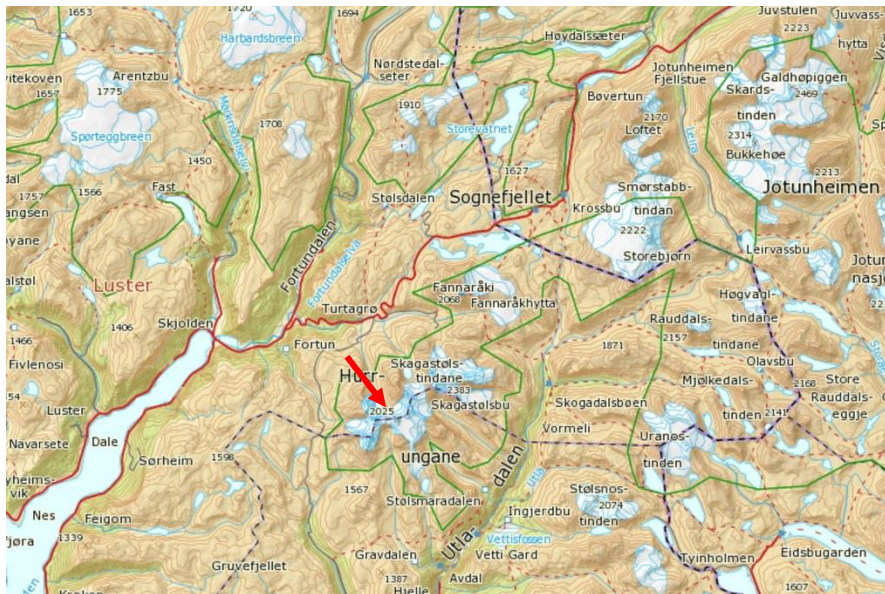
Skredsnøen / flaket

Flaket bestod av snøen fra sist snøfall i tillegg til snø som ble transportert med vind inn i le- henget. Snøen i flaket var tørr og besto i hovedsak av nesten fullstendig nedbrutte, avrundete krystaller. Hardheten på flaket var en finger. Flaket må ha løst seg opp relativt hurtig da det kun ble funnet et fåtall blokker og disse var svært små. Dette skyldes trolig det relativt myke flaket. Det at snøen var tørr, tykkelsen og hardheten på flaket samt en gunstig terrengform i utløpet, har trolig bidratt til at utfallet av hendelsen ikke ble mer alvorlig.

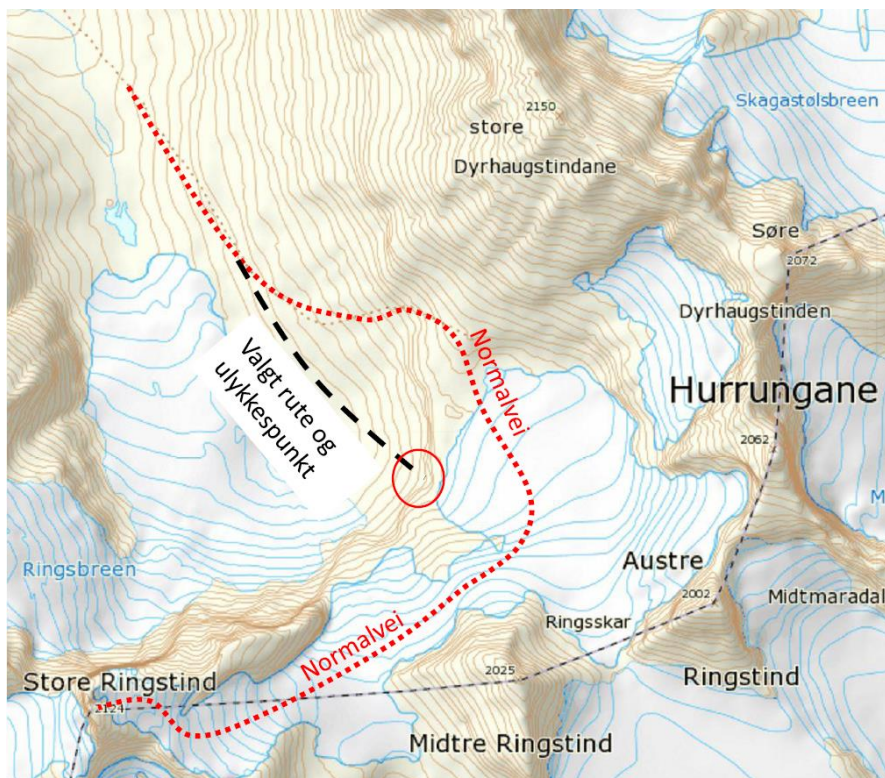
Konklusjon

Da skredet løsnet var de to skiløperne i samme høyde som der det ble funnet rim på siden av skredbanen (se Figur 4, profil merket med b, skredutløpers posisjon merket med 1 og 2). Trolig har de to skiløperne klart å skape ett brudd i laget med overflaterim under den vindpåvirkede snøen som utgjorde selve flaket. Dette er sannsynlig siden selve flaket kun var 20-30 cm tykt og relativt mykt. Dermed nådde kreftene som skiløperne utsatte snødekket for ned til det svake laget og dette kollapset. Bruddet har forplantet seg under flaket overalt der det enten var overflaterim eller sprøhagl. Der det ble funnet rim, ble det ikke funnet sprøhagl og omvendt. Terrengformen i kombinasjon med de værforholdene som må være til stede for å danne og bevare disse lagene har vært avgjørende for utbredelsen av begge disse svake lagene. Dette har også bidratt til at skredet ikke ble større.

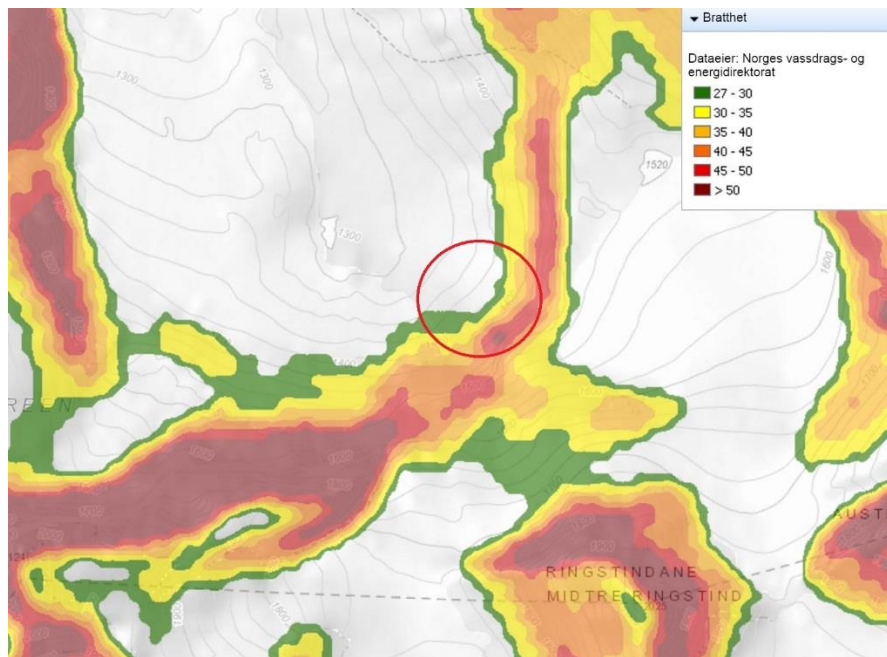
Bilder og andre vedlegg:

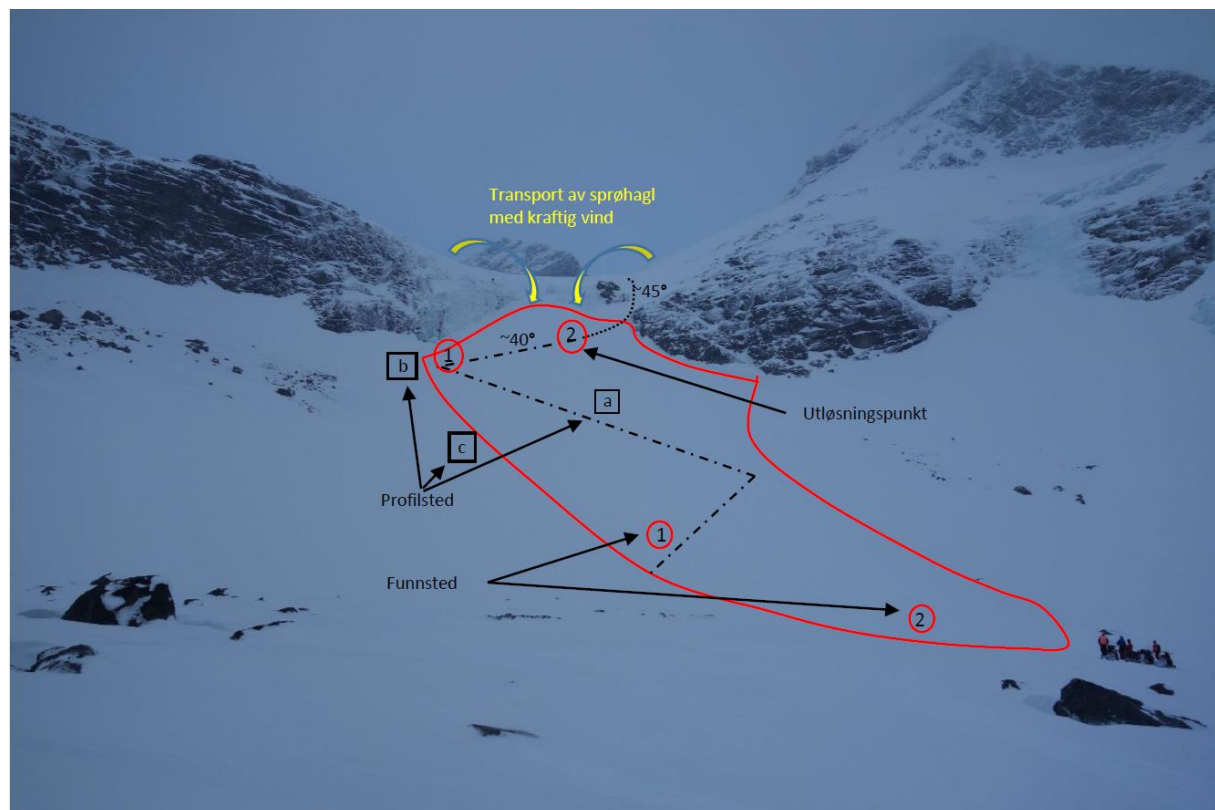
Figur 1 Oversiktskart. Skred merket med pil. Kartutsnitt fra ut.no

Figur 2 kartutsnitt med normalvei (stiplet rød) og valgt rute (sorte streker). Rød ring indikerer skredområdet. Kartutsnitt fra UT.no

Figur 3 Bratthetskart for området med skredområdet merket med rød ring. Kartutsnitt fra xgeo.no

Figur 4 Oversikt over skredet. Tallene 1 og 2 angir de to skredtatte i løснеområdet og i utløpsområdet. nr 1. var begravd til livet, mens nr.2 var fullstendig begravd (en hånd på overflaten). Bokstav a) og b) angir profilstedene.

Figur 5: Bokk løsnet ved isolering på et lag av overflaterim. Området merket med b) i Figur 4

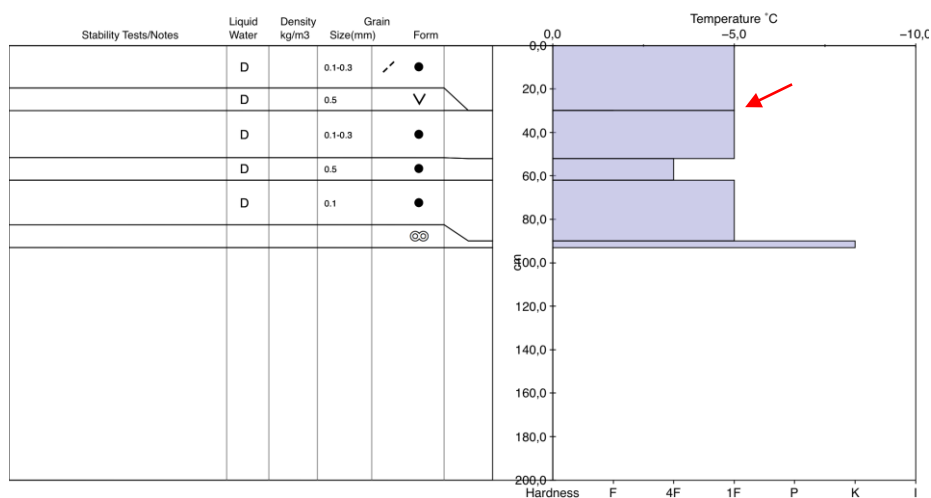

Figur 6 Stabilitetstest med synlig svakt lag av sprøhagl

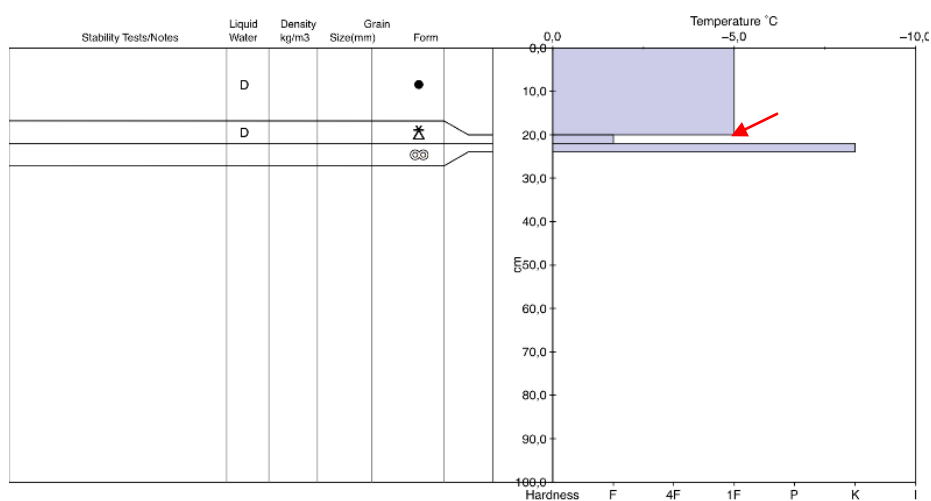

Figur 7 Sprøhagl

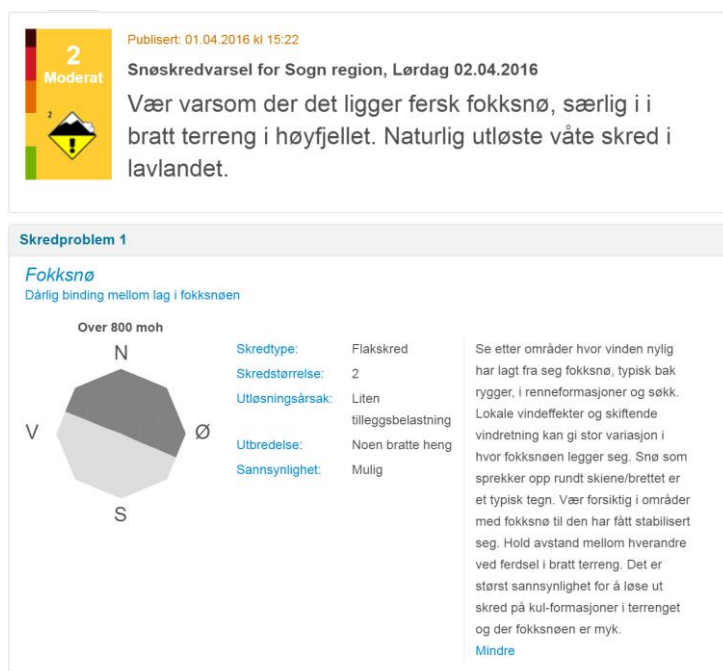
Quick Pit
Observer: Markus
8. apr. 2016, 11.07
Lat/Lon: 0.0000, 0.0000

Figur 8 Profilen ble grav ned til 90 cm i området merket med b) i Figur 4. Total snødybde var på mer enn tre meter. Kun de øverste 30 cm utgjorde flaket. Det gamle snødekket ble ikke påvirket.

Figur 9 Profil gravd på siden av skredet i urørt snø (se Figur 4, punkt merket C) En annen profil som ble gravd i det gamle snødekket, som tidligere var dekket av flaket, viste flere lag av sprøhagl med ca. 10 cm mellomrom. (se Figur 4, punkt merket a)

Figur 10 Deler av skredvarsel for aktuelt område

Læringspunkter

Uttalelser fra de involverte i anførselstegn

Faregrad

Det var varslet faregrad 2 – moderat i regionen og det var generelt lite snø i det område der disse to gikk. Det fikk også vite av andre de møtte på vei inn dalen at det var «lite snø og skredfare i området»

2 Moderat 	Ferdsel i skredterreng krever kunnskap, erfaring i rutevalg og evne til å identifisere skredproblem. Generelt anbefales det å unngå terreng brattere enn 30 grader.	Lokalt ustabile forhold. Moderate bindinger i noen brattheng, for øvrig sterke bindinger	Utløsning mulig, spesielt ved stor tilleggsbelastning i brattheng. Store naturlig utløste skred forventes ikke
---	--	---	---

Denne beskrivelsen av faregrad innebærer at det kan være ustabil akkurat der du/dere er. Derfor er det viktig å sette seg inn i hva skredproblemet er og vurdere om det finnes der man har tenkt å ferdes.

Snødekket/skredproblem

«Øverste snølag føltes uniformt og skaresnøen under kjentes stabil. Mye løssnø ble vurdert å redusere belastning på underliggende lag.» Dette kan forstås dithen at de hadde fokus på svake lag i det gamle snødekke og ikke på den sist ankomne snøen. I varselet blir det gamle snødekket vurdert som stabilt i denne høyden så lenge den gamle snøoverflaten er hard, mens det blir advart mot områder der det ligger fersk fokksnø, særlig i bratt terreng i høyfjellet.

Skredvarsel

«Det var meldt skredvarsel 2 i området, men vi hadde ikke lest detaljene for varselet grundig nok.» Det å sette seg inn i hva skredproblemet er vel så viktig som hvilken faregrad det er. Varslingsteksten vil i tillegg beskrive nyanser som hverken faregrad eller skredproblem klarer å beskrive. Vi i skredvarslingen vil fortsette arbeidet med å fremheve betydningen av skredproblem samt anbefale å lese varslingsteksten.

Varselet de leste var for Jotunheimen. Det er både naturlig og riktig å regne Hurrungane med til Jotunheimen, men området hører til Sogn varslingsregion. Det er derfor viktig å se på kartet på web eller mobil der regionene er inntegnet. Posisjonstjeneste i den nye appen vil automatisk lede deg til riktig varsel.

Denne hendelsen viser skredvarselets og faregradens begrensning. De lokale forholdene som fantes her kunne ikke beskrives i varselet. Eneste mulighet for å oppdage og gjenkjenne slike situasjoner, er å undersøke snødekket i det aktuelle henget. Selv om varselet ikke traff på lag av rim og / eller sprøhaglsom svakt lag, så advarte varselet om dårlig bindinger mellom lag i fokksnø og at skred størrelse 2-små kunne løsne ved liten tilleggsbelastning i noen brattheng. Det tilhørende ferdseksrådet beskriver også godt hvor dette problemet typisk kan finnes og hvordan man kan handtere det (se figur 10).

Skredvurdering

Vurdering av skredfare er ikke svart / hvitt og det vil ofte, også for såkalte eksperter, innebære grader av usikkerhet. Med erfaring og kunnskap vil man kunne skille ut situasjoner der man er sikker på at snøen blir liggende og situasjoner der snøen sannsynligvis kommer til å løsne. Mellom disse to ytterpunktene befinner det seg en gråsoner der man ikke kan si noe sikkert. Hvis man velger å snu når man befinner seg i en gråsonesituasjon skaper man seg en buffer. Et nyttig spørsmål man kan stille seg er: Hvorfor er det trygt?

Sikt

«Når vi starter turen er det overskyet, og vind på 6-7m/s med noen kraftigere kast. Periodevis en del snø og føye i luften som reduserer sikten. Gjennomgående flatt lys som gjør det vanskelig å se konturene» Å vurdere skredfare og gjøre gode valg er krevende i seg selv. Å gjøre dette med begrenset sikt gjør det hele enda vanskeligere.

Valg av tur

«Planen var å bestige Store Ringstind. Dette er en klassiker blant toppturer i Norge, og har særlig ett bratt parti over 40grader før man kommer opp på breen». Ved å bestemme seg for ett turmål på forhånd, er det fort gjort å forsøke å gjennomføre det uansett, selv om forholdene ikke er ideelle. Dette kan unngås ved å lage turplaner for flere turer på forhånd, eventuelt ha flere veivalgsalternativer. Man bør søke å ha en balanse mellom ferdighet/kunnskap, terreng, vær- og skredforhold. Et nyttig spørsmål man kan stille seg er: Hvilken tur lar seg gjennomføre med denne gruppen under disse forholdene?

Kameratredning

Det ble gjort mange fornuftige vurderinger under kameratredningen. Det å varsle via nødpeilesender når det tidsmessig begynte å dra ut i forhold til å finne den fullstendig begravde, virker hensiktsmessig. Forsøkene på å varsle redningstjenesten om at det ikke var behov for hjelp er også prisverdige. Å være klartenkt nok til å vurdere nødpeilesenderens innvirkning på S/M- enheten under signalsøket er imponerende. Det er særlig i denne fasen at mobiltelefoner og andre enheter med en radiosender kan skape problemer. Det anbefales derfor enten å slå av enheten, eller å ha en minimumsavstand på 50 cm mellom S/M – enheten og telefon/radio.

Når skredene blir så store som i dette tilfellet og når avstanden til den skretatte er slik at man ikke mottar noe signal på sin S/M – enhet, må man begynne å prioritere hvor man skal lete. Dette er blant annet avhengig av terrengform og hindringer i skredbanen. I dette tilfellet var det ingen hindringer og utløpet var jevnt. Skredsnøen beveger seg raskest i midten av skredet, så den som befinner seg i

midten vil som oftest også transporteres lengst. Det var også tilfelle i denne hendelsen. Noe tid kunne derfor ha vært spart hvis man hadde gjort denne vurderingen.

Erfaringsdeling

Tusen takk for at dere som var med i hendelsen har bidratt med deres historie og erfaringer. Dette kan hjelpe skredvarslingen til å oppdage svakheter både i selve varselet og i formidlingen. Det vil også bidra til at andre som ferdes i fjellet kan lære av denne hendelsen.

Skredvarslingen vil oppfordre alle som opplever hendelser og ulykker til å fylle ut og sende inn skjemaet «Registrering av nestenulykker og ulykker ved snøskredhendelser» som finnes på varsom.no Informasjonen fra skjemaet kan være ett nyttig bidrag i det forebyggende arbeide og samtidig kan det fungerer som en nyttig gjennomgang av opplevelsen for de involverte.

Beskrivelse av hendelsen fra begge de involverte.

Navnene er endret.

Bjørn

Turen var planlagt i lang tid. Hurrungane skulle være generalprøven for den senere ukes lange Høgruta i Jotunheimen. Sekkene var derfor tunge og med mye utstyr. Vi hadde reist fra Oslo dagen i forveien og overnattet i telt ved Turtagrø. To gutter i slutten av 20-årene. Planen var å bestige Store Ringstind. Dette er en klassiker blant toppturer i Norge, og har særlig ett bratt parti over 40grader før man kommer opp på breen.

Når vi starter turen er det overskyet, og vind på 6-7m/s med noen kraftigere kast. Periodevis en del snø og føye i luften som reduserer sikten. Gjennomgående flatt lys som gjør det vanskelig å se konturene.

Innover dalen er det snøfattig langs sidene, så ruten legges langs med elven. Der er det blåis og skare omtrent hele veien. Innerst i dalen ser vi etterhvert fjellsiden vi skal opp. Det er to mulige adkomster til plataet. Begge adkomstene ser ut til å være like bratte. Den venstre adkomsten er oftest brukt ved bestigning, men pga. lite snø i dette området velges den høyre. Snølagene vurderes fortløpende med staven. Et 30cm tykt uniformt lag med nysnø ligger oppå et hardt lag med skare. Det tykke laget med løssnø vurderes til å redusere belastningen på underliggende lag.

Traversen oppover er bratt. Målinger av helningen gjøres flere ganger underveis. Ved 30 grader bestemmer vi oss for å gå med 50m sikkerhetsavstand og aldri passere ovenfor hverandre. Innerste skien holder, mens ytterste skien stadig glir ut og løser ut snø. Siste måling på 41 grader medfører diskusjon på om det er lurt å fortsette. Vi føler oss ukomfortable med helningen og det aktuelle snødekke der vi er. Vi blir enige om å fortsette litt til så vi kan se inngangen til det bratteste partiet for å se om det er mulig å ta seg opp. I realiteten har vi allerede innsett at turen vil stoppe her. På dette tidspunktet står Jarle 50m fremfor meg. Bortimot 20-30m høyre opp, og bare 15m fra den bare fjellveggen.

Ikke mer enn ett minutt senere, høres et enormt drønn. Jeg merker umiddelbart at bena forsvinner under meg. Jeg ser ned, og oppdager en sprekk. Sprekken fortsetter hele veien frem til Jarle. Jeg ser Jarle falle og bli dratt med mens sprekken utvider seg. Jeg skjønner umiddelbart at vi er ille ute. Det er kun oss to og vi har ikke møtt noen andre personer denne dagen. Alt jeg kan relatere til er plutselig i bevegelse. Snøen får enorm fart, og det føles nesten som å være i fritt fall. Jeg hadde bevisst ikke tatt hendene gjennom hempene på stavene på vei opp, og har armene ledig. Jeg forsøker

å holde meg oppå skredet, men det er nytteløst. Straks har jeg snø til halsen og jeg går under. Med viten om at Jarle også er tatt er jeg nå overbevist om at alt håp er ute.

Til min lettelse når jeg overflaten igjen. Jeg rekker å ta et stort pust og bruker armene til å lage en luftlomme før jeg blir dratt under igjen. Tre eller fire ganger er jeg helt begravet under snøen på vei ned. Når snømassene stopper opp, etter anslagsvis 3-400m, er jeg kun begravet til hofta/magen. Sekken som hadde isøks, tau og stegjern festet på utsiden er også begravet. Det går en enorm lettelse gjennom kroppen når jeg skjønner at jeg unngikk å bli begravet. Jeg har armene fri og kan grave meg selv løs.

Det er mye snø i luften og jeg har vanskelig for å orientere meg. Jeg kan ikke se Jarle noe sted, og på nytt brer panikken seg i kroppen. Skiene sitter dypt, så jeg graver kun til jeg får løst ut bindingene og kan dra meg selv opp. Det tar rundt to minutter for meg å grave meg selv ut.

Snøen i luften har nå lagt seg, jeg kan fremdeles ikke se Jarle noe sted. Jeg roper, men skjønner med en gang at det er nytteløst. Lyden forsvinner i vinden og blir dempet av all snøen. Jeg tar av sekken og tømmer ut innholdet, finner PLB'en (personal locator beacon) og henger den rundt halsen. Jeg griper deretter søkestangen og spaden mens jeg begynner å løpe. Sist jeg så Jarle var han ovenfor meg, 50m til venstre. Jeg setter skredsøkeren på søk, men den bruker litt tid før den er klar til søk.

Når skredsøkeren har gått over i søkemode viser den ikke noe signal fra Jarle. Jeg løper oppover bakken, men det er utrolig strevsomt å bevege seg i snømassene. Randoneestøvlene synker dypt ned i snøen pga. alt tomrommet mellom snøblokkene. For hvert skritt synker jeg til over kneet/låret. Jeg når stedet hvor jeg tror Jarle befinner seg, og har allerede blodsmak i munnen. Skredsøkeren viser fremdeles ikke noe signal.

Jeg holder skredsøkeren til øret mens jeg roterer den i alle retninger. Det føles umulig å høre etter små pipelyder fra skredsøkeren når blodet dunker i hodet, jeg er mer andpusten enn noen gang, og vinden suser rundt meg. Jeg står nå en del høyere enn der hvor jeg endte opp i skredet, og har derfor bedre oversikt. Fra der jeg står anslår jeg det berørte skredområdet til å dekke to fotballbaner.

Tanken på å skulle søke gjennom det store området alene i den dype snøen gjør at oppgaven føles håpløs. Jeg vet ikke hvor dypt Jarle er begravet, eller om han har skadet seg i fallet. I bakhodet tikker hele tiden klokken ned fra de avgjørende 15 minuttene. Få personer som graves frem etter 15 minutter overlever. Jeg er redd Jarle er bevisstløs når jeg finner han, og da må legehjelp allerede være på vei. Jeg velger derfor å løse ut PLB'en (McMurdo Fast Fint 220). Det er kun et lokk som fjernes på toppen før en antenne spretter ut og påknappen kan trykkes. Jeg vet med dette at hovedredningssentralen på Sola vil få vårt nødanrop, og at hjelp vil bli sendt ut så snart det lar seg gjøre.

I øyeblikket etter at jeg har aktivert nødpeilesenderen blir jeg usikker på om den påvirker skredsøkeren. Mobiltelefoner skal helst være avskrudd i søk. Jeg vurderer å kaste den fra meg, men kan umiddelbart ikke se noen reaksjon på skredsøker, så jeg beholder den rundt halsen.

Jeg løper nedover skredet mens jeg følger med på skredsøkeren. Stopper flere ganger for å legge skredsøkeren til øret og høre om jeg får signal. Jeg passerer nederste halvdel av skredet og får plutselig en svak pipelyd. Jeg fortsetter nedover den retningen jeg tror er riktig, og får en høyere pipelyd. Mens jeg løper får skredsøkeren endelig inn et signal 45m ifra meg. Pilen peker mot venstre, og jeg tolker det umiddelbart som at han befinner seg til høyre for pilens retning siden jeg allerede kommer ovenfra (signalet går i bue fra en antenne i toppen til en antenne i bunnen av skredsøkeren).

Mens jeg løper nedover ser jeg en vott som plutselig stikker opp fra snøen 30m foran meg. Votten blir borte, men stikker så opp igjen. Jeg skjønner at det er Jarle og at han er i live! Når jeg kommer bort til Jarle ser jeg hodet og den ene armen stikker opp fra snøen i en liten gryte han selv har gravd ut. Dette er omtrent 7-8 minutter etter at skredet stoppet.

Han ble begravet med hodet omkring 30-40cm under snøen, men klarte akkurat å strekke armen opp mot lyset før snømassene stoppet. Med begrenset mobilitet i armen hadde han nå klart å grave vekk så mye snø som det var mulig uten at det bare falt tilbake på han selv. Jeg tar Jarle i armen og spør om han klarte seg. Han sier at han ikke er skadet og er svært takknemlig for at jeg fant han.

Siden jeg selv la igjen telefonen i bilen pga. tomt batteri, spør jeg Jarle hvor han har sin. Jeg graver til brystlommen og finner den der. Jeg forsøker å ringe 112, men det er ingen dekning. Jeg graver Jarle forsiktig ut, i den visshet at han kan være skadet selv om han sier at det har gått bra. 15-20min etter at skredet ble utløst kan jeg dra han ut av gropa. Alt har gått bra og vi overlevde begge to - utrolig nok uten en skramme.

Vi samler sammen tingene våre, graver ut mine ski, og begynner å ta oss ut dalen for å finne dekning. Vi stopper hvert 10min for å sjekke mobilen. Jeg har mistet en stav, så det går tregt. Ikke før vi er i enden av dalen litt over en time senere har vi dekning, men da er allerede redningsaksjonen i gang. Luftambulanshelikopteret kommer over bakketoppen og lander ved siden av oss. Ut hopper piloten, og vi forteller hva som har skjedd. Han har lege om bord og spør om vi er skadd. Vi sier at vi helt fint kan ta oss tilbake til Turtagrø på egenhånd. Helikopteret drar derfor videre for å se på skredområdet. På Turtagrø blir vi møtt av politi, røde kors og ambulanspersonell. Vi blir tilbudt legehjelp, og forklarer hendelsesforløpet.

Denne gangen var det heldigvis ikke vår tur!

Jarle

Ulykken skjedde da vi traverserte oppover skråningen fra dalbunnen på vei opp mot Store Ringstind. Vi visste på forhånd at vi måtte krysse et belte som var brattere enn det som regnes som sikkert. Vi avtalte at vi skulle traversere oppover, holde avstand og vurdere underveis om vi skulle fortsette eller snu. Den første traversen gikk helt fint, jeg gikk først og Bjørn fulgte etter. Det var ikke så langt opp i skråningen og helningen var ikke brattere enn at vi følte oss komfortable. Da vi snudde og startet på travers nummer 2 begynte helningen å bli brattere. Det var mye løssnø og ytterste fot skled ofte ut. Vi diskuterte at dette henget antageligvis var for bratt til at vi ville kunne komme opp, men ble enige om å fortsette litt til. Da vi vendte og startet på tredje travers, var vi kommet et godt stykke oppe i skråningen. Omtrent 20-30 meter over oss gikk snødekket over til bart fjell, og vi diskuterte at det var lite snø i terrenget over som kunne falle ned på oss dersom et skred skulle gå. Vi følte oss likevel ikke trygge på helningen i bakken, og diskuterte flere ganger hvor langt vi skulle gå før vi snudde. Jeg stod omtrent midt i henget, og Bjørn hadde startet på tredje travers da jeg hørte et drønn som gikk gjennom dalen. Jeg forstod ikke umiddelbart hva den lyden kom fra og skulle til å snu meg mot Bjørn da jeg kjente at hele fjellsiden begynte å bevege seg og beina skled ut under meg. Jeg ble liggende på ryggen med beina foran meg, og så utover dalen. Snart kom det snø fra alle kanter og dekket meg. Jeg prøvde så godt jeg kunne å holde armene foran hodet og ansiktet for å skaffe meg en luftlomme mens jeg skled nedover. Jeg vet ikke hvor lang tid det gikk mens jeg skled ned skråningen, men jeg tipper mellom 5 og 10 sekunder. Jeg hadde på et tidspunkt så mye snø over meg at lyset begynte å forsvinne. Men da jeg merket at snøen begynte å bevege seg saktere og jeg skjønte at skredet holdt på å stanse, begynte jeg å se lys gjennom snøen igjen. Jeg visste at når skredet stanset ville det bli umulig for meg å bevege meg, så jeg gjorde det jeg kunne for å få vekk snøen som lå over meg. I det skredet stanset fikk jeg en hånd opp i fri luft og fikk slått vekk snøen som dekket

ansiktet. Jeg hadde ingen formening om hvor langt ned i dalen jeg hadde forflyttet meg, men jeg visste at jeg hadde overlevd og var uskadd. Jeg satt imidlertid dypt i snøen. Fastspent til både sekk og ski fant jeg fort ut at jeg ikke bare kunne reise meg og børste av snøen. Jeg ropte på Bjørn. Ettersom jeg hadde gått først og stod med ryggen til ham da skredet gikk var jeg ikke sikker på om han var berørt av skredet. Min første tanke var at han hadde stått så langt ute på kanten at han ikke var berørt. Jeg ropte alt jeg kunne, og veivet med armen jeg hadde fri mens jeg ventet på at Bjørn skulle komme og grave meg løs. Det gikk flere minutter uten at Bjørn dukket opp, og det begynte å demre for meg at Bjørn også hadde blitt tatt av skredet. Tanken slo meg at hans tilstand kanskje var verre enn min egen, og at jeg måtte komme meg ut av snøen for egen maskin. Med én hånd fri forsøkte jeg å grave vekk snø som dekket overkroppen. Dette var ikke enkelt fordi jeg lå i en fordypning med mye snø rundt meg. Dette var sikkert fordi jeg hadde klart å slå vekk den snøen som dekket meg akkurat da skredet stanset. Jeg klarte å åpne den øverste klipsen, mellom skulderreimene, på sekken min. Magebeltet nådde jeg ikke ned til, men jeg tenkte at dersom jeg fikk den frie hånden løs fra skulderreimen på sekken, ville jeg ha større handlingsfrihet med armen. Jeg forsøkte å nå ned under armen for å slakke skulderreimen slik at jeg kunne tre armen ut av sekken. Dette var ikke lett med så mye snø som jeg ikke klarte å få unna. Ettersom jeg lå nede i en grop, kom mye av snøen jeg forsøkte å kaste vekk, tilbake. Jeg forsøkte å holde hodet så kaldt som mulig, fokusere på det jeg trengte å gjøre for å komme meg løs og holde panikken på avstand. Jeg vil aldri få vite om jeg ville kommet meg løs alene eller om jeg hadde blitt sittende fast til jeg frøs i hjel, for Bjørn kom plutselig løpende til meg. Sjelden har jeg vært så glad for å se noen. Han spurte hvordan jeg hadde det. Jeg kunne meddele at jeg var uskadd, men at jeg satt for godt fast til å komme meg løs. Bjørn fortalte at han hadde sendt ut nødsignal da han ikke fikk inn noe signal på skredsøkeren i løpet av de første minuttene. Med litt gravehjelp fra Bjørn fikk jeg tak i mobilen min som lå i innerlommen på jakken. Vi forsøkte å få kontakt med redningssentralen for å fortelle at vi begge var i god behold og at redningsaksjonen ikke var nødvendig. Vi hadde dessverre ikke dekning. Vi besluttet at vi måtte komme oss ut av dalen så fort som mulig for å få gitt beskjed. Bjørn gravde meg ut på få minutter, men måtte opp igjen til der hvor han hadde endt opp for å samle sammen ting fra sekken og grave frem skiene sine. En av stavene hans fant vi 50 meter oppe i bakken. Den andre kunne vi ikke se. Mine staver lå heldigvis like ved siden av der jeg hadde endt opp. Jeg tror ikke at jeg holdt i dem mens jeg skled nedover fjellsiden, men jeg er ikke sikker. Først da jeg var kommet meg på beina igjen kunne jeg se hvor langt ned i dalen jeg lå. Det må ha vært 200-300 meter fra der jeg stod da skredet gikk. Vi ble enige om at vi skulle bevege oss så fort som mulig ut av dalen, men at vi skulle holde sammen. For Bjørn som bare hadde én stav var det ikke enkelt å stake seg ut. Dalen var flere kilometer lang og relativt flat. Etter en stund ble vi nødt til å ta på feller og gå. Vi forsøkte å få kontakt med 112 flere ganger på vei ut. Vi lyktes å komme gjennom én gang, men politiet kunne ikke høre noe av det som ble sagt. Da vi endelig hadde kommet oss ut av dalen var det gått over en time siden nødsignalet var sendt. Jeg så på telefonen at jeg endelig hadde dekning og skulle til å ringe ut da jeg så luftambulansen sveve lenger nede i dalen. Jeg vinket med staven og de fikk raskt øye på oss. De landet like ved og piloten kom ut for å snakke med oss. Vi bekreftet at det var vi som hadde løst ut nødsignalet og at det kun var oss to som hadde vært involvert. Piloten spurte om vi hadde noen skader og fortalte at han hadde med seg lege ombord. Vi meddelte at vi begge var uskadd. Vi ble enige om at vi skulle stå på ski ned dalen til parkeringsplassen hvor vi hadde bilen stående, og at de skulle møte oss der. Da vi kom ned var både politi, luftambulansen og røde kors på plass. De forsikret seg igjen om at vi var uskadd, og vi beskrev deretter hvor vi hadde vært og hva som hadde skjedd.

